Frater Azmon
(Aranyi László)

A Nap- és Holderők egyensúlya

Publio

A Nap- és Holderők egyensúlya

Frater Azmon (Aranyi László)

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a nyilvános előadás, a rádió- és televízióadás, valamint a fordítás és a mű bővített, illetve rövidített változata kiadásának jogát is, az egyes fejezeteket illetően is.

Jelen kiadvány a jogtulajdonos írásos engedélye nélkül sem részben, sem egészben nem másolható, sem elektronikus, sem mechanikai eljárással, ideértve a fénymásolást, számítógépes rögzítést vagy adatbankban való felhasználást is!

Rudolf Steiner emlékére

…és alámerül, hogy meríthessen.

Kocsonyás, kígyószerű képződményeket tapint,

s az eszmélet nap felé forduló kelyhét

benépesíti. Fölépít egy szentélyt.

Lassan a lélek úrrá lesz a testen.

Fagyott, kiszáradt gumók a planéták,

alantas erők, mint kozmikus kereszt,

melyen a nap gyermekét feszítik meg.

Míg sorsukat vető senkik osztoznak a prédán,

valamennyi világunk észrevétlen szökken szárba.

Testesült képzetekből a titkos,

holt anyagot átszellemítő ritmus

a szerves architektúrák szerkezetébe zárva

sejteti a mindenütt jelenlévő Krisztust.

Lilith

Hétrét görnyedt banya vagyok. A gyilkos

leheletű, a gyilkos harapású.

Girnyókat nyuvasztok. Embrió-póz:

szunnyad, majd szusszan, s izzadtan csúszik.

Kígyófejű mankót lóbál; lépre csal

a fogyó Hold foghíjas sarlója.

Megfertőzöm a zsoldost, a pribéket,

a csökött szolgát. Ugyanolyan hitvány

ki végrehajt, mint a zsarnok,

s a kiadott ukáz. Hétrét görnyedt

banya vagyok, a gyilkos leheletű,

a gyilkos harapású. Holtak ébrednek,

élők egymáshoz bújva suttognak,

egymáshoz bújva delejes éjben élve rothadnak…

Kirké varázslata

A sűrűbb ragacsosan, mohón alászáll;

elkülönül a tisztult, szellemi szubsztancia

a baljós Holderőktől telített,

azonnal mumifikálódó *ahrimáni* üledéktől.

Így emelkedett ki az állatvilágból,

s így vált Istenné…

Négykézlábra ereszkedett, visszamaradt korcsok között

- felegyenesedve - egykori mitikus önmagát idézi.

Hűlt helyén újra hörgő, eleven kráter,

megismeri a szárnyas retortában tisztuló tengert;

bizonytalan kardvágás végez

a hústűvel átdöfött, vonagló mandragóragyökérrel.

Négykézlábra ereszkedő társai közül,

nemzedéke ülepedő mocskából

kiemelkedik.

Megszállottság

Delejes álomból ocsúdom. Kávét főzök,

köpőcsésze formájú hamutartóban gerincét

töri cigarettám.

Mágikus érintések,

bénító szorítást sejtető

titokzatos ölelés.

Hálószövő pókként gyökértelen Hold.

Sugall… kényszerít… s a látszólag véletlen

érintés egyre fenyegetőbb üzenetei,

mint Lovecraftnál: patkányok a falban…

Hívás az elsorvadt mítoszok túlontúl e világi poklából,

mágikus érintések,

bénító szorítást sejtető

titokzatos ölelés.

A Kívülálló

Éjszakánként hazatántorgó részegek,

alattomos, menyétképű kurválkodók

nyomába szegődik. Akire faragott

botjával rámutat, vagy akit ujjával

valamely fedetlen testrészén megjelöl,

az nem undorodik többé hullamerev

érintésétől, de napokon belül

borzalmas, lepraszerű kelések lepik el

testét, elrothad, ám elvékonyodott

csontjait,

madárfej nagyságúra aszalódott koponyáját

érintetlenül adják vissza

a krematóriumok kemencéi.

Ahol megjelenik – fekete álarcban,

kopott garabonciás-köpönyegébe

burkolózva -, gyermekek tűnnek el nyomtalanul.

A Kívülálló elhagyott játszóterek

kiéhezett szatírja, „akinek csak egy

kasza kellene a kezébe”, most horpadt

sírhalom mellett, titokzatos ábrákat

ró a szentelt enyészet szikkadó sarába.

Rozsdás dróttal megerősített temetői

virágok nehéz macskafeje aléltan

lecsüng; citromsárga, nyálkás szirmok szétszórva

a felázott föld gyalogúttá taposott,

visszeres kérgén. Elhagyott játszóterek

kiéhezett szatírja, a mozdulatlan

telihold szokatlanul erős fényének

delejes sugalmazásait követve,

hazatántorgó részegek, menyétképű

kurválkodók nyomába szegődik. A mélyzöld,

eleven víz felszínén lassan egymásba

sodródó szigetek: zöldesen fluoreszkáló

óriás penészfoltok, pikkelyes kéreggé

szilárduló mocskoszöld lepedék. S félszeg,

titokzatos lenyomat szentelt enyészet

szikkadó sarában.

Pogány ima

Szívd a vérem, szúnyog! Gnómok

igája; Szilfeket belélegző,

tenger folyékony szellemein,

termikus lényeken uralkodó Trónok,

tépjetek szét, tápláljatok!